

Trei însușiri ale urmării lui Hristos

Versete călăuzitoare: Matei 11.29-30; Luca 9.23; 2 Corinteni 12.7

1 Jugul (Matei 11.29-30)

Matei 11.29-30: Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Pentru că jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.

Aluzia Domnului nostru la un jug (Matei 11.29) a fost bine înțeleasă de ascultătorii Lui. Acest cadru din lemn, care lega boii unul de altul la lucru, era binecunoscut tuturor. Scriptura folosește jugul și ca simbol al supunerii și ca obligație de respectare a Legii mozaice. În Matei 11 prin jug este vorba de slujba pentru Dumnezeu în sensul cel mai larg. Jugul a rămas întotdeauna un jug și și-a păstrat greutatea; ceafa bouului a avut întotdeauna tendința să se sustragă de la jug. Fiecare credincios simte aceasta chiar și în viața lui în slujba lui Dumnezeu; el simte o oarecare apăsare și se simte „împovărat”. Aceasta este împotriva dorințelor firii și ea dorește să se împotrivescă. Slujitorul sau robul este sub disciplina din partea Domnului său. Cum poate Domnul să spună: „Jugul Meu este bun [=ușor, confortabil]?”

El este ușor în comparație cu slujirea păcatului; căci păcatul este un tiran îngrozitor și marele vrăjmaș al sufletelor noastre. Chiar și în comparație cu sarcina grea a Legii mozaice, care conform cuvintelor apostolului Petru la conferința din Ierusalim este un jug, „pe care nici părinții noștri, nici noi n-am fost în stare să-l purtăm” (Faptele apostolilor 15.10), slujba lui Hristos este ușoară. Jugul lui Hristos este ușor și pentru că noi avem dorința să-I fim plăcuți. „Eu trebuie” este acoperit prin dragostea pentru El. Partea grea a jugului este pe umerii Lui; căci El a preluat misiunea să ne conducă și să ne dea reușită în slujire. În ostenele noastre de a lucra împreună cu Domnul ar trebui să punem greutatea principală în lucrarea Lui pentru noi și în noi. Dacă învățăm de la El și ne supunem lui Dumnezeu, atunci facem experiența că jugul Lui este cu adevărat ușor și sarcina Lui este realmente ușoară.

2. Crucea (Luca 9.23)

Luca 9.23: Și [Isus] le-a spus tuturor: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze”.

Crucea Domnului nostru era unică în felul ei; Golgota stă singură în mărimea ei maiestetică. Ea este centrul îngrozitor și totuși binecuvântat al răscumpărării noastre și sursa tuturor speranțelor noastre pentru timpul de acum și pentru veșnicie. Dar și creștinul credincios are o cruce. Prin aceasta nu este vorba de suferințele generale, de care au parte toți oamenii. Crucea credinciosului este un fel de reflectare a crucii lui Hristos în viața sa și caracterizează pe toți aceia care Îl urmează pe Cel răstignit. Crucea înseamnă pentru credincios să fie mort față de păcat și față de eul propriu. Cine a aplicat crucea la sine însuși, acela se leapădă de sine însuși

(Luca 9.23). Și cine apare înaintea lumii ca un astfel de purtător al crucii nu mai are nimic de căutat în ea (Galateni 6.14). Pe acela care s-a așezat de partea Domnului său lepădat de lume va cădea ceva din ocară crucii lui Hristos. În țări în care influența creștinismului este slabă, probabil crucea îi aduce prigoană și suferințe. Pentru primii creștini crucea nu era un obiect de podoabă, care atârnă la gât, sau un ornament pe acoperișul bisericii. Pentru ei era esența vieții lor de creștini, simbolul credinței lor, al dragostei lui Dumnezeu și al biruinței asupra morții, păcatului și iadului, obținută de Căpetenia mântuirii lor. Crucea credinciosului este nu numai un simbol, ci o realitate a vieții zilnice. Uneori el simte cum cuiele pătrund prin dorințele lui, speranțele lui și voința lui; el nu poate scăpa de ea. Crucea înseamnă pentru credincios: să trăiască pentru lucruri mai înalte cu prețul lucrurilor mai mici, cu prețul prezentului pentru viitor, cu prețul lucrurilor naturale pentru lucrurile spirituale – cât de puțin cunoaștem noi acestea! – cu prețul „eului” pentru Domnul.

3. Țepușa (2 Corinteni 12.7)

2 Corinteni 12.7: Și, ca să nu mă înalț prin măreția descoperirilor, mi s-a dat o țepușă pentru carne, un sol al lui satan, ca să mă pălmuiască, pentru ca să nu mă înalț.

Chiar dacă apostolului Pavel i s-a dat o țepușă pentru carne din cauza împrejurărilor deosebite (2 Corinteni 12.7), totuși și unii copii ai lui Dumnezeu au de suportat o astfel de țepușă. Ea poate fi în trup, în duh sau în împrejurările de viață. Ea este întotdeauna ascuțită și provocatoare. Ea rănește și lezează. Ea este o plagă permanentă și împovărătoare. Țepușa ne-a fost dată ca să ne păstreze într-o atitudine de smerenie, dependență și spirituală. Căci inimile noastre sunt înclinate spre mândrie; și mândria spirituală, de care este capabil un credincios, ar putea fi denumită „cel mai mare rău din toate relele”. Noi avem nevoie să ni se amintească permanent că trebuie să fim dependenți de Domnul, pentru ca în fiecare zi și în fiecare ceas să primim har. Ce să facem cu țepușa? O schijă niciodată nu o vom lăsa în mână să ne înțepe! Pavel s-a rugat intens Domnului „pentru aceasta”; și noi avem voie să facem la fel. Dar ce este, dacă țepușa nu este luată de la noi? Ceea ce nu se poate schimba trebuie suportat fără murmur. Domnul poate să ne dea har să privim la El, chiar dacă vântul și nisipul ne suflă în față și în ochi. El este puternic să înlăture nemulțumirea și neliniștea din duhul nostru și chiar să facă țepușa să fie un prilej de binecuvântare pentru noi și pentru alții. Inima, care se pleacă, nu va fi frântă. Felul cel mai bun de a suporta o încercare este să tragi foloase din ea. Fie ca rugăciunea noastră fierbinte și năzuința noastră să fie să ne supunem jugului, crucii și țepușei, pentru ca noi să putem cunoaște cândva acolo sus cum ele au slujit planurilor lui Dumnezeu.